

PUNT DE VISTA

El Punt Avui expressa la seva opinió únicament en els editorials. Els articles firmats exposen les opinions dels seus autors.

Conselldelectors:
Feu-nos arribar les opinions, els suggeriments i les consultes que desitgeu sobre el nostre projecte editorial i els nostres productes a conselldelectors@elpuntavui.cat. Tots els contactes rebran resposta de la direcció.

De set en set

Anna Carreras Aubets

Per culpa teva

Quan Unamuno va escriure que el silenci és la pitjor mentida, segur que imaginava un noi atractiu que, mirant els ulls de certa dona, pensava en pintures egípcies. Enmig de les cavil·lacions eròtiques, el noi terrible sabia que la pintura d'ulls de Cleòpatra se li desfeia, només de tant en tant, en llàgrimes de goig. Sense voler remoure l'igualtat negra del passat, ara remenen els glaçons del vermut amb taronja que s'empassen com si no hi hagués demà. El món actual és compulsiu, com els petons a l'ascensor, les mans multiplicades, les dessuadores de polígon que esperen les noies que es pinten la mirada per emmarcar un missatge clar: els agraden senyors per dins i pòtols per fora. Místics, si pot ser. I a ells els enlluerna la diferència, el misteri, la intel·ligència i unes mitges foradades. L'exclusivitat és una construcció que ens ve donada per herència judeocristiana. Amb l'amistat no passa, oi? La bellesa d'un recital de poesia, d'uns iris que verdegan amb el sol, de la cervesa dominical a l'aire lliure, de qui passa pel carrer i et mira amb la boca tapada i les mans neguitoses, d'un cantant amb les ungles negres, d'una turquesa, d'una gorra ianqui, d'un grup de gats llepant-se les potes. Per culpa teva investigo el llibertinatge; per culpa teva soc algú diferent que ja no es conforma amb sobreviure; per culpa teva he recuperat aquella part velada de mi; per culpa teva –i gràcies a tu– he entès que el dia pot tenir més de vint-i-quatre hores i que l'amor, fet i fotut, només és un invent del dimoni per entretenir cervells hiperactius. No vulguis ser mai *the one and only*.

EDITORIAL

Recursos a Estrasburg i indults

Després que el Tribunal Constitucional hagi dilatat la tramitació dels recursos tant com li ha estat possible, finalment la sentència del Tribunal Suprem contra els líders independentistes per la celebració del referèndum de l'1 d'octubre ja és sobre la taula dels magistrats del Tribunal Europeu de Drets Humans (TEDH). Els advocats del president d'Òmnium, Jordi Cuixart, condemnat a nou anys de presó, van presentar el recurs contra la sentència dimecres i ahir ho van fer els de l'exconseller de la Presidència, Jordi Turull, també empresonat, amb una condemna de 12 anys. Comença la prova del cotó fluix d'Estrasburg al procés judicial contra els independentistes catalans

gairebé un any i vuit mesos després de la sentència condemnatòria i després de més de tres anys i mig a la presó, on encara romanen en unes condicions penitenciàries draconianes, per decisió del tribunal sentenciador.

El procediment no serà breu, però el fet transcendental és que s'escapa de la teranyina de la justícia espanyola que, fins avui, ha rebut una plantofada rere una altra cada vegada que ha hagut de confrontar-se als tribunals europeus. Els revessos continuats a l'erràtica estratègia del magistrat Pablo Llarena pel que fa a les euroordres per detenir els exiliats són una clara mostra dels clatellots re-

buts, el més sonat dels quals és, probablement, la resolució del tribunal de Schleswig-Holstein negant el delictes de rebel·lió que Llarena atribuïa al president Puigdemont.

La presentació dels recursos coincideix temporalment amb un doll de declaracions del govern espanyol, amb Pedro Sánchez al capdavant, a favor dels indults per als presos i en pro de la "concordia", com fins ara no s'havien produït mai. Una coincidència que no és aliena als precedents judicials a Europa ni als càlculs de l'executiu espanyol que el cotó fluix que ha de passar el TEDH al procés judicial contra els independentistes sortirà emmascarat.

La foto

Fugint de Birmània. Una jove rohingya, en un refugi temporal a Medan, a Sumatra del Nord, on s'han refugiat desenes de persones d'aquest poble musulmà de Birmània ■ EFE / DEDI SINUHAJI

La frase del dia

Inés Arrimadas

PRESIDENTA DE CIUTADANS

“No m'incomoda manifestar-me amb Vox. M'incomodaria fer un acte amb Otegi, com va fer ERC en campanya”

Keep calm

Fa poc que ha sortit publicat un llibre esplèndid, fruit del treball mesurat, continuat i persistent de Miquel Desclot. Es tracta de *La bella dama sense pietat. Interpretacions poètiques de l'anglès*, editat amb cura per Edicions Vitel·la. Consisteix en un recull d'uns dos-cents poemes que abracen dos segles i mig de poesia en llengua anglesa, des de finals del XVIII fins ara mateix, un recorregut a través de moviments i formes que també és una excursió sentimental del mateix poeta Desclot. No pas una antologia acadèmica, sinó una topografia íntima, una tria feta a base d'anys i anys de lectures i d'acostaments que és, alhora, una declaració de principis, perquè ell

A cops d'ala intel·lectuals

Josep M. Fonalleras

mateix podria signar aquestes paraules del poema "Agraïments", on W.H. Auden ret homenatge als poetes que ha llegit i estimat: "Penso en vosaltres amb afecte: / sense vosaltres jo no hauria escrit / ni el més raquític dels meus versos."

Desclot, a més a més, introdueix les obres que ha interpretat, que ha versionat, amb una declaració de principis: "La missió del traductor", diu, "consisteix a compondre una variació sobre el tema original capaç de projectar una irradiació poètica per ella mateixa en la nova llengua". S'assembla molt al que Carner defensava en "De l'art de traduir", quan deia que "és la millor manera de llegir una obra" i que la traducció s'havia de

moure "a cops d'ala intel·lectuals" per tal que fos la llengua receptora la que en sortís reforçada. Traduir és "descobrir-se del tot a si mateix", i Desclot molt probablement ha arribat en aquest estadi i, de propina, com aquell que diu, ens ha regalat les seves aproximacions, la vibrant panoràmica d'una cultura que ens parla de cançons populars i de rondalles, de devoció i elogi de la natura, de sentiments i pertinençes, d'elegies i esclats. La "bella dama" del títol (un poema de Keats) és potser aquella fixació per la bellesa i el coneixement que ens té posseïts des de fa temps. Sense pietat. I que Desclot ens fa tastar, assaborir, en aquest volum imprescindible.